

[Haustrup Clemmensen.]

bemærkninger vedrørende Odense universitetscentret.

Jeg vil gerne understrege, som det er gjort ofte før under debatter om disse problemer — og det er rigtigt, som den socialdemokratiske ordfører fremhævede, at det snart er adskillige gange, disse spørgsmål er drøftet i salen i de senere år — at også det konservative folkeparti som noget helt naturligt tillægger uddannelse og forskning en overordentlig høj prioritet. Vi har fra politisk side vel ofte mere lyst til at sige, hvad vi vil give høj prioritet, end hvad vi vil give mindre høj prioritet, men der er efter min opfattelse stadig en bred enighed om, at det er nødvendigt her at give en meget, meget høj prioritet.

Det er så ofte fremhævet, at man skal gøre det af produktionsmæssige grunde. Vi lægger naturligvis også i det konservative folkeparti stærk vægt på dette argument, men det må være naturligt og rimeligt at fremhæve, at denne udbygning først og fremmest skal ske af menneskelige grunde, at det må være naturligt og rimeligt, at vi i alle dele af landet og for alle unge, hvis lyst og evner går i den retning, sikrer uddannelsesmæssigt rimelige muligheder. Det er stadig ikke lykkedes at nå dette mål, og det er stadig forstemmende at se, at rekrutteringen til den højere uddannelse er behæftet med alt for stor social ulighed. Vi ønsker af al evne at modvirke denne udvikling.

Der kan imidlertid også være grund til at understrege, netop når talen er om prioriteringen, at der rent faktisk er sket en meget høj prioritering på disse områder. Alene loven af 31. maj 1968 stillede en beløbsramme på ikke mindre end 1.250 mill. kr. til rådighed for universitetsudbygning. Der er her tale om en overordentlig stor økonomisk ramme, og når dertil kommer hensynet til og vanskelighederne med at skaffe tilstrækkelig veluddannede lærerkræfter, tror jeg, man skal understrege, at der også fra de nuværende regeringspartiers side er lagt overordentlig stærk vægt på denne side af sagen.

Jeg vil imidlertid også meget gerne fremhæve, at netop når talen er om de forskellige universitetscentre, må det også være nødvendigt at sige, at nu skal der ikke tjat-tes sådan med bevillingsbeløbene til den

ene og til den anden og til den tredje side, at man glemmer rent faktisk at foretage den rimelige og nødvendige udbygning af de bestående universitetscentre. Det må være en rigtig og saglig politik, at dér, hvor man allerede har mulighed for at uddanne et meget betydeligt antal unge, skal disse muligheder også udnyttes, og at man skal sikre sig ved nødvendige udbygninger, at disse centre fortsat kan løse den opgave, der rent faktisk er behov for at få løst.

Vi kan derfor også tiltræde, at, således som det fremgår af lovforslagets § 1, en del af udbygningen af Københavns universitet sker på rigshospitalsområderne, hvis jeg må bruge dette udtryk; væsentlige dele af Københavns universitet, ikke mindst de medicinske centre, må varigt finde deres placering dér.

Derudover er der behov for en yderligere erhvervelse af arealer til selve Københavns universitet. Vi har i det konservative folkeparti her stor sympati for Kalvebodarealerne, men vi erkender, at det forudsætter en afklaring af Kastrup lufthavns fremtid; man må formentlig under udvalgsarbejdet kunne nå frem til en yderligere klarhed på dette område.

Vi lægger i mit parti også vægt på et andet princip: vi ønsker ikke mammutuniversiteter. Vi erkender, at den måske lidt romantiske forestilling, som man har i visse andre lande med relativt små universiteter i små bysamfund, næppe lader sig realisere i Danmark, og at vi i hvert fald med de 6 centre, vi skal have, ikke har mulighed for kun at lade et lille bysamfund løse problemerne. Men derfra og til at gå til den modsatte yderlighed og gennemføre mammutuniversiteter er et stort spring, og vi ønsker ikke at foretage et sådant spring.

Der er vel også grund til i al den uenighed, der ulykkeligvis har præget denne sag, at understrege, at der dog trods alt er enighed på en lang række væsentlige områder. Jeg har forstået det således, at der er bred enighed om, at der fremover bør være 6 universitets- og uddannelsescentre i Danmark, og jeg lægger megen vægt på at understrege, at det ikke nødvendigvis er således, at samtlige disse 6 centre skal kunne tilbyde nøjagtig samme uddannelser på det ene og det andet område. Tværtimod, må man sige, må det være naturligt og rimeligt,